

การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ สำหรับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมในสถาบันอุดมศึกษา

ชญาสินี เล่าส้ม¹

¹อาจารย์ประจำสำนักทะเบียนและวัดผล มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

E-mail: ¹thanyasinee.lao@stou.ac.th

Received: June 8, 2020

Revised: June 10, 2021

Accepted: July 12, 2021

บทคัดย่อ

การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ เป็นปัจจัยสำคัญที่สถาบันอุดมศึกษาที่รับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมเข้าศึกษาต้องดำเนินการให้มี เพื่อหลีกเลี่ยงข้อจำกัดบางประการที่อาจส่งผลกระทบต่อ การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมได้แสดงความรู้ความสามารถที่แท้จริงของตนเองออกมา โดยไม่ให้ข้อจำกัดมาเป็นอุปสรรค การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ที่นิยมนำมาใช้ในสถาบันอุดมศึกษามี 3 ด้าน คือ 1) การจัดทำแบบทดสอบ ได้แก่ เนื้อหาหรือสาระในแบบทดสอบ รูปแบบของแบบทดสอบ ความยากง่ายของข้อสอบ การตรวจทานข้อสอบ จำนวนข้อสอบ และการรวบรวมข้อสอบเป็นแบบทดสอบ 2) การเตรียมความพร้อมก่อนสอบ ได้แก่ การจัดเตรียมสภาพแวดล้อมในการสอบ และการจัดเตรียมอุปกรณ์จำเป็นที่จะใช้ในการสอบ และ 3) การดำเนินการสอบ ได้แก่ ผู้อ่านคำสั่งและข้อคำถามในแบบทดสอบ ผู้ช่วยเขียนตอบ การร่างคำตอบ การขยายเวลาในการทำแบบทดสอบ การให้หยุดพักระหว่างทำแบบทดสอบ และการกระตุ้นเตือนในการทำแบบทดสอบ ซึ่งการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกเหล่านี้ อาจจะเหมาะสมกับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมแตกต่างกัน คือ ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมบางคน อาจจะต้องการความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้เพียง 1 วิธี แต่ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมบางคนอาจจะต้องการความช่วยเหลือมากกว่า 1 วิธี ดังนั้น ผู้สอนและ/หรือผู้ที่เกี่ยวข้องจะต้องพิจารณาเลือกใช้วิธีการที่ยืดหยุ่น เหมาะกับข้อจำกัดของผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมแต่ละบุคคล เพราะผู้เรียนกลุ่มนี้มีความแตกต่างกันค่อนข้างมาก

คำสำคัญ: การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวก, การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้, ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม, สถาบันอุดมศึกษา

Assessment Accommodations for Students with Autism Spectrum Disorder in Higher Education

Thanyasinee Laosum¹

¹Lecturer, Registration and Evaluation Department, Sukhothai Thammathirat Open University

E-mail: ¹thanyasinee.lao@stou.ac.th

Received: June 8, 2020

Revised: June 10, 2021

Accepted: July 12, 2021

Abstract

Assessment accommodations for students with autism spectrum disorder in higher education are academic service supposed to be provided by higher education institutes enrolling students with autism spectrum disorder. This kind of service will help minimize their difficulties during the measurement. The students can therefore demonstrate their possessed knowledge and competency with no obstacles due to their individual learning difficulty. The assessment accommodations provided shall be in these 3 forms; 1) the test itself, 2) the preparation prior to the test, and 3) the test administration. The test refers to the test content, format, difficulty level, proof reading, number of items, and test aggregation. The preparation prior to the test refers to the preparation of physical environment for the test participants. The test administration refers to the reading of instruction and test items to the test participant, the provision of assistant in writing the answer, the provision of assistant in editing the answers of the participant without any modification to the original idea of the student, the extension of testing time, the allocation for intermission, and the appropriate reminding about time remaining for the test. These assessment accommodations help improve the performance of students with autism spectrum disorder in higher education. Some autism students may need only one form of assessment accommodations whereas the others need all. The test administrator should chose the form that best fit the difficulties of the student.

Keywords: Assessment Accommodations, Learning Assessment, Students with Autism Spectrum Disorder, Higher Education

บทนำ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 ล้วนให้ความสำคัญกับสิทธิและเสรีภาพกับบุคคลพิการ โดยรัฐจะต้องจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีข้อจำกัดทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสาร และการเรียนรู้หรือมีร่างกายพิการหรือทุพพลภาพ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้หรือไม่มีความรู้หรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ โดยจัดการศึกษาให้ตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง (Ministry of Education, 1999; Ministry of Education, 2008) นอกจากนี้ Office of the Higher Education Commission (2010) ได้กำหนดระเบียบคณะกรรมการส่งเสริมการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ว่าด้วยการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2552 ว่าให้สถาบันอุดมศึกษาในทุกสังกัดมีหน้าที่รับคนพิการเข้าศึกษาในจำนวนที่เหมาะสม และให้สถาบันอุดมศึกษามีหน้าที่จัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวก เทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาสำหรับคนพิการ จัดทำหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและการประเมินผล ให้สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของนิสิตนักศึกษาพิการแต่ละบุคคล รวมถึงการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ โดยให้นิสิตนักศึกษาพิการเข้าถึง และใช้ประโยชน์ได้ตามความเหมาะสม ซึ่งเห็นว่า ประเทศไทยให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษาสำหรับผู้พิการ Ministry of Social

Development and Human Security (2012) ได้กำหนดประเภทความพิการ 7 ประเภท ได้แก่ ความพิการทางการเห็น ความพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย ความพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย ความพิการทางจิตใจหรือพฤติกรรม ความพิการทางสติปัญญา ความพิการทางการเรียนรู้ และความพิการทางออทิสติก

ความพิการทางออทิสติก เป็นความพิการที่จัดอยู่หนึ่งใน 7 ประเภทของความพิการที่กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ได้จัดไว้ ซึ่งจะต้องได้รับสิทธิทางการศึกษาเป็นพิเศษ เพราะบุคคลที่มีภาวะออทิสซึม เป็นบุคคลที่มีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม อันเป็นผลมาจากข้อจำกัดทางพัฒนาการด้านสังคม ภาษาและการสื่อความหมาย พฤติกรรมและอารมณ์ โดยมีสาเหตุมาจากความผิดปกติของสมอง และความผิดปกตินั้นแสดงก่อนอายุ 2 ปีครึ่ง (Ministry of Social Development and Human Security, 2009)

จากรายงานเมื่อปี ค.ศ. 2014 ศูนย์ควบคุมโรค (CDC) ของรัฐโคโลราโด ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเมินอัตราส่วนเด็กปกติกับเด็กที่มีภาวะออทิสซึม พบว่า เด็กปกติ 68 คน จะมีเด็กที่มีภาวะออทิสซึม 1 คน หรือสัดส่วน 1 : 68 ข้อมูลนี้เป็นข้อมูลสำคัญที่รัฐจะนำมาใช้เป็นแนวทางให้ความช่วยเหลือด้านการเรียนการสอน การสนับสนุน และการให้บริการต่าง ๆ ที่เหมาะสม (Hepburn, Kaiser, Graham, Katz, & Johnson, 2018) จากสถิติการสำรวจของหลายประเทศ พบว่า สัดส่วนเด็กที่มีภาวะออทิสซึมทั่วโลกเพิ่มสูงขึ้น โดยในเด็ก 59 คน จะพบเด็กที่มีภาวะออทิสซึม 1 คน หรือ สัดส่วน 1 : 59 ส่วนประเทศไทยจากรายงานของมูลนิธิออทิสติกไทย ระบุว่า

มีผู้ที่มีภาวะออทิซึมกว่า 3 แสนคน หรือทุก ๆ 1,000 คน พบผู้ที่มีภาวะออทิซึม 6 คน และดูเหมือนว่า แนวโน้มจะเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ (Isranews Agency, 2019) แสดงให้เห็นว่า ในอนาคตข้างหน้าสถานศึกษาแต่ละแห่งในประเทศไทยจะมีจำนวนเด็กที่มีภาวะออทิซึมเข้ามาสู่ระบบการศึกษาระดับต่าง ๆ มากขึ้น โดยเฉพาะการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จากรายงานสถิติจำนวนนิสิตนักศึกษาที่มีภาวะออทิซึม ตั้งแต่ปีการศึกษา 2555 ถึง 2559 พบว่า อัตราการเข้าสู่การศึกษาระดับอุดมศึกษาของนิสิตนักศึกษาที่มีภาวะออทิซึมมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นได้แก่ ปีการศึกษา 2555, 2556, 2557, 2558 และ 2559 จำนวน 73 คน, 85 คน, 77 คน, 106 คน และ 100 คน ตามลำดับ (Office of the Education Council, 2018) ส่วนปีการศึกษา 2561 เพิ่มขึ้นประมาณ 2 เท่า คือ 247 คน (Ministry of Higher Education, Science, Research and Innovation, 2019) อันเป็นผลจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้จัดสรรงบประมาณสนับสนุนสำหรับการจัดการศึกษาสำหรับผู้พิการในสถาบันอุดมศึกษา เพื่อให้การดำเนินการเป็นไปตามกฎหมายที่กำหนด ส่งผลให้อัตราการเข้าสู่การศึกษาระดับอุดมศึกษาของผู้พิการเพิ่มขึ้นโดยมีอัตราการขยายตัวจากปี พ.ศ. 2551 เปรียบเทียบปี พ.ศ. 2559 คิดเป็นร้อยละ 75 และมีแนวโน้มการขยายตัวเพิ่มขึ้น (OHEC, 2018) ดังนั้น เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 สถาบันอุดมศึกษาของรัฐและเอกชนที่รับนิสิตนักศึกษาที่มีภาวะออทิซึมเข้าศึกษา จะต้องจัดการเรียนการสอน สภาพแวดล้อม ตลอดจนการวัดและการประเมินผล ให้เหมาะสมกับนิสิตนักศึกษาที่มีภาวะ

ออทิซึม โดยคำนึงถึงหลักสิทธิมนุษยชน โอกาสความเท่าเทียม และไม่เลือกปฏิบัติ อันนำไปสู่การพัฒนานิสิตนักศึกษาที่มีภาวะออทิซึมให้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

ดังนั้น ในบทความนี้ผู้เขียนจึงนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับ “การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมในสถาบันอุดมศึกษา” เพื่อให้ผู้สอน ผู้ที่เกี่ยวข้อง และสถาบันอุดมศึกษา สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกกับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งสามารถสะท้อนผลการเรียนรู้ที่แท้จริงของผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม และเพื่อให้ผู้อ่านบทความนี้เข้าใจตรงกัน ผู้เขียนจึงให้นิยามคำว่า “การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมในสถาบันอุดมศึกษา” หมายถึง การที่สถาบันอุดมศึกษาให้การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกที่เกี่ยวข้องกับแบบทดสอบ การเตรียมพร้อมด้านการจัดสภาพแวดล้อม และอุปกรณ์จำเป็นในการสอบ ตลอดจนการจัดสอบให้กับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม โดยการปรับเปลี่ยนวิธีการหรือการสนับสนุนต่าง ๆ ให้กับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมในระหว่างประเมินผลการเรียนรู้ เพื่อลดข้อจำกัดบางประการที่อาจจะส่งผลต่อคะแนนสอบ แต่ไม่ใช่เป็นการทำเพื่อเปลี่ยนแปลงโครงสร้างหรือเนื้อหาของหลักสูตรหรือสิ่งที่ต้องการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ หรือสิ่งอื่นใดที่จัดทำขึ้นเพื่อลดมาตรฐานของการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ อันเป็นการทำให้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมได้เปรียบผู้เรียนปกติแต่อย่างใด

ความแตกต่างระหว่าง Accommodation กับ Modifications

Accommodation กับ Modifications มีความหมายแตกต่างกัน ดังนี้

Accommodation: การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกอื่นใด หมายถึง อุปกรณ์หรือเครื่องมือ หรือการสนับสนุนด้านต่าง ๆ ได้แก่ 1) ด้านการจัดการเรียนการสอน (Instructional Accommodations) เป็นการปรับเปลี่ยนกลยุทธ์การสอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ และเพื่อความก้าวหน้าในการเรียนรู้ตามหลักสูตร เช่น ปรับสื่อการสอนเน้นรูปภาพ ซอฟต์แวร์แปลงข้อความ เป็นเสียงพูด 2) ด้านการจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียน (Environmental Accommodations) เป็นการเปลี่ยนแปลง หรือสนับสนุนการจัดสภาพแวดล้อมทางกายภาพของห้องเรียนและ/หรือในสถานศึกษาเพื่อการเรียนรู้ เช่น ลดเสียง มีแสงสว่างเพียงพอภายในห้อง และ 3) ด้านการวัดและการประเมินผล (Assessment Accommodations) เป็นการปรับกิจกรรมการประเมิน และวิธีการที่จำเป็น เพื่อให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการเรียนรู้ เช่น การขยายเวลาสอบ การขยายขนาดตัวอักษร ที่จัดให้กับผู้เรียนพิการ แต่ไม่ใช่เป็นการทำเพื่อเปลี่ยนแปลงโครงสร้างต่าง ๆ หรือจัดทำขึ้นเพื่อลดมาตรฐานการเรียนรู้ของผู้เรียนพิการ (Ontario Public Service, 2017; Pitoniak & Royer, 2001)

Modifications: การดัดแปลง หมายถึง การปรับเปลี่ยนหรือการเปลี่ยนแปลงเนื้อหาหรือเปลี่ยนแปลงคุณลักษณะของสิ่งที่ผู้สอนต้องการจะมุ่งวัดหรือเปลี่ยนแปลงมาตรฐานในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ของผู้เรียน เพราะขาดปฏิสัมพันธ์ระหว่าง “กลุ่ม” และ “เปลี่ยนแปลงในแบบทดสอบ” เพื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียนคนใดคนหนึ่ง หรือผู้เรียนหลายๆ คน ดังนั้นการดัดแปลงจึงเป็นการเปลี่ยนแปลงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เพื่อ

ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ทักษะหรือเนื้อหาสาระที่สำคัญ (Hollenbeck, Tindal, & Almond, 1998)

ในบทความนี้ ผู้เขียนจะมุ่งเน้นไปที่การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ (Assessment Accommodations) สำหรับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมในสถาบันอุดมศึกษา

ความสำคัญของการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม หมายถึง บุคคลที่แสดงออกซึ่งพฤติกรรมอันเป็นผลเนื่องมาจากความผิดปกติของพัฒนาการทางสมอง (Neurodevelopmental Disability) อันจะสังเกตได้จากข้อจำกัดที่สำคัญ ได้แก่ 1) การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่น 2) การสื่อสาร รวมถึงความล่าช้าทางภาษาหรือการพูดที่ผิดปกติ และ 3) พฤติกรรม ความสนใจหรือทำกิจกรรมที่ซ้ำ ๆ โดยความรุนแรงของโรคออทิซึมในแต่ละบุคคลจะแตกต่างกัน (Hepburn, Kaiser, Graham, Katz, & Johnson, 2018) ดังนั้น ข้อจำกัดเหล่านี้ควรได้รับการช่วยเหลือ โดยอาจจะให้เรียนรู้ร่วมกับผู้เรียนปกติ อย่างไรก็ตาม การที่ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมเรียนร่วมกับผู้เรียนปกติ สถาบันอุดมศึกษาควรมีการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอน การจัดสภาพแวดล้อม รวมทั้งการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ (Arizona Department of Education Assessment Section, 2019; Cormier, Altman, Shyyan, & Thurlow, 2010) การวัดและการประเมินผล เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการจัดการเรียนรู้ การที่จะทราบว่าผู้เรียนบรรลุผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการหรือไม่ มากน้อยเพียงไร รวมทั้งช่วยให้ได้สารสนเทศอัน

เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้สอน (Kanjana-wasee, 2013)

การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ เป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่สถาบันอุดมศึกษาต้องดำเนินการให้มีขึ้นเพื่อหลีกเลี่ยงข้อจำกัดบางประการของผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมที่อาจจะส่งผลต่อการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ (Special Education Bureau & Office of the Basic Education Commission, 2015) ทั้งนี้ การให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกดังกล่าวจะขึ้นอยู่กับความต้องการจำเป็นของผู้เรียนแต่ละคนเป็นไปอย่างยุติธรรม และต้องไม่เป็นการได้เปรียบผู้เรียนปกติ ไม่ว่าจะเป็นด้านเนื้อหา หรือโครงสร้างของการวัดและการประเมินผล แต่จะต้องเลือกใช้วิธีการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกที่เป็นมาตรฐาน (Arizona Department of Education Assessment Section, 2019; Bolt & Thurlow, 2004) จากการสังเคราะห์งานวิจัยหลายเรื่อง พบว่า การอ่านข้อสอบโดยออกเสียงดัง ๆ ทำให้ผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษเพิ่มความสามารถในการทำแบบทดสอบ การขยายเวลาสอบทำให้ผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษสามารถทำข้อสอบครบทุกข้อ การที่ผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษได้รับการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการทดสอบจะทำให้ผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษได้คะแนนสูงกว่าผู้เรียนที่ไม่ได้รับการช่วยเหลือใด ๆ เป็นต้น (Cormier, Altman, Shyyan, & Thurlow, 2010) ส่วนการศึกษาของ Kim and Lee (2016) พบว่า การได้รับการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกจากหลักสูตรและการทดสอบ เช่น การขยายเวลาสอบ เป็นตัวทำนายเกรดเฉลี่ย (GPA) ที่ดี นอกจากนั้น Hees, Moyson, and

Roeyers (2015) พบว่า การที่สถาบันอุดมศึกษาให้การช่วยเหลือทางวิชาการกับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม เช่น การเพิ่มเวลาในการสอบ การจัดห้องสอบเฉพาะ การให้โอกาสทำกิจกรรมที่สนใจ ส่งผลให้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมได้แสดงความรู้ความสามารถที่แท้จริง และประสบความสำเร็จในการศึกษาระดับอุดมศึกษา การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ นับว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ รวมทั้งผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาที่รับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมเข้าศึกษา จะต้องจัดให้มีการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ ให้เหมาะสมกับข้อจำกัดบางประการของผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมที่ อาจจะส่งผลต่อการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ เนื่องจากผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมแต่ละบุคคลจะมีความแตกต่างกันค่อนข้างมาก ดังนั้น จะไม่มีวิธีการใดที่ดีที่สุด แต่ที่สำคัญที่สุด คือ สถาบันอุดมศึกษาจะต้องจัดให้การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ที่ลดอุปสรรคจากความพิการหรือข้อจำกัด เพื่อให้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมมีข้อจำกัดน้อยที่สุดที่จะบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้

การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม

การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะผู้เรียนกลุ่มนี้มีข้อจำกัดในด้านการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม การใช้ภาษา และการสื่อสาร และการมีพฤติกรรม ความสนใจหรือทำ

กิจกรรมที่ซ้ำ ๆ ดังนั้น หากมีการจัดสอบเหมือนกับ ผู้เรียนปกติอาจไม่เหมาะสมและไม่ยุติธรรมกับผู้เรียน กลุ่มนี้ เพราะข้อจำกัดดังกล่าวอาจจะส่งผลต่อคะแนน สอบได้ ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาที่รับผู้เรียนที่มีภาวะ ออทิสซึมเข้าศึกษา ควรจัดให้มีการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ที่ เกี่ยวข้องกับผู้เรียนที่มีภาวะออทิสซึม แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ การจัดทำแบบทดสอบ การเตรียมความพร้อมก่อน สอบ และการดำเนินการสอบ ดังนี้

1. การจัดทำแบบทดสอบ ผู้ที่มีบทบาทสำคัญ ในการจัดทำแบบทดสอบ คือ ผู้สอน ผู้สอนจะต้องจัดทำ แบบทดสอบ (Test) ที่ยุติธรรมและสอดคล้องกับ ข้อจำกัดของผู้เรียนที่มีภาวะออทิสซึม เพื่อไม่ให้ข้อจำกัด บางประการมาเป็นอุปสรรค ไม่ให้แสดงความรู้ ความสามารถที่แท้จริง ดังนั้น ในการจัดทำแบบทดสอบ ผู้สอนควรให้ความสำคัญ 6 ประเด็น ได้แก่ เนื้อหาหรือ สารในแบบทดสอบ รูปแบบของแบบทดสอบ ความยาก-ง่ายของข้อสอบ การตรวจทานข้อสอบ จำนวนข้อสอบ และการรวบรวมข้อสอบเป็นแบบทดสอบ มีรายละเอียด ดังนี้

1.1 เนื้อหาหรือสารในแบบทดสอบ ผู้สอน จะต้องออกข้อสอบให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนด และสอดคล้องกับเนื้อหาหรือบทเรียนที่ ผู้เรียนได้เรียนรู้ไปแล้ว (Arrayavinyoo, 1999) โดย เนื้อหาที่วัดและประเมินผลการเรียนรู้จะต้องวัดได้ ครบถ้วน หรือวัดได้ครบตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ กำหนด

1.2 รูปแบบของแบบทดสอบ ผู้สอนจะต้อง เลือกรูปแบบของแบบทดสอบที่เหมาะสมกับเนื้อหาหรือ สารที่จะมุ่งวัด และสมรรถภาพของผู้เรียน (Kanjana-wasee, 2013) เช่น ถ้าต้องการวัดสมรรถภาพ

ด้านความรู้ความจำ ความเข้าใจ อาจออกข้อสอบ ประเภทเลือกตอบ (Selection Type) เช่น แบบหลาย ตัวเลือก (Multiple-Choice) แบบถูก-ผิด (True-False) แบบจับคู่ (Matching) และถ้าผู้สอนต้องการออกข้อสอบ ประเภทเขียนตอบ (Supply Type) ควรปรับการเขียน ข้อคำถาม เช่น ใน 1 ข้อ ควรถามเพียง 1 ประเด็น ถ้าต้องการถามเกี่ยวกับขั้นตอนต่าง ๆ อาจแบ่งเป็น คำถามย่อย ๆ เว้นที่เขียนตอบให้เหมาะสมกับความยาว ของคำตอบ จะทำให้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิสซึมเข้าใจว่าควร ตอบสั้นหรือยาวเพียงใด เพราะหากผู้สอนออกข้อสอบ ประเภทเขียนตอบลักษณะเดียวกับผู้เรียนปกติ เช่น ใน 1 ข้อ ถามหลาย ๆ ประเด็น อาจทำให้ผู้เรียนที่มีภาวะ ออทิสซึมไม่เข้าใจคำถาม และตอบคำถามไม่ครบตามที่ ผู้สอนต้องการจะมุ่งวัดได้ อย่างไรก็ตาม ผู้สอนต้องไม่ลืม ว่าเนื้อหา (Content) ที่วัดทั้งผู้เรียนที่มีภาวะออทิสซึม และผู้เรียนปกติต้องไม่แตกต่างกัน

ส่วนข้อสอบที่วัดสมรรถภาพขั้นสูงกว่า ความเข้าใจ ได้แก่ การประยุกต์ใช้ การวิเคราะห์ การประเมิน และการคิดสร้างสรรค์ (Anderson, Krathwohl, & Bloom, 2000) อาจจะวัดผู้เรียนที่มี ภาวะออทิสซึมได้ค่อนข้างยาก สอดคล้องกับ Kosuwan & Viriyangkura (2019) กล่าวว่า ผู้เรียนที่มีภาวะออทิสซึม มักจะแก้ปัญหาได้ไม่ดี ไม่สามารถจัดระเบียบงาน ไม่ สามารถแยกแยะว่าอะไรมีความสำคัญ และไม่สามารถ นำความรู้หรือทักษะที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ อื่นได้ สะท้อนว่า ถ้าผู้สอนวัดสมรรถภาพขั้นสูงกว่าความ เข้าใจด้วยแบบทดสอบ อาจจะวัดผู้เรียนที่มีภาวะออทิสซึม ได้ไม่ค่อยดีนัก แต่อาจจะแก้ปัญหาโดยใช้วิธีการวัดและ การประเมินตามสภาพจริงที่วัดด้วยวิธีการหลากหลายวิธี แทนการวัดด้วยแบบทดสอบเพียงอย่างเดียว เช่น การประเมินภาคปฏิบัติงาน การประเมินจากแฟ้มสะสม

งาน การสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ การสัมภาษณ์ การมีส่วนร่วมในกิจกรรม การประเมินตนเอง ผู้สอนจะต้องมีความยืดหยุ่นในการเลือกเครื่องมือวัด ตลอดจนปรับวิธีการวัดให้สอดคล้องกับข้อจำกัดของผู้เรียนรายบุคคล เช่น กรณีผู้สอนให้ผู้เรียนตอบคำถามโดยการเขียนตอบแล้วพบว่า ผู้เรียนไม่สามารถเขียนตอบได้ ผู้สอนอาจใช้วิธีการวัดด้วยวิธีการถามตอบหรือสัมภาษณ์ เป็นต้น เพื่อเพิ่มโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความรู้ความสามารถได้เต็มตามศักยภาพของตนเอง สอดคล้องกับ Laosum (2019) กล่าวว่า การประเมินตามสภาพจริง เป็นการประเมินทางเลือก เหมาะจะนำไปใช้ประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ เนื่องจากการประเมินที่ผู้เรียนต้องลงมือปฏิบัติ กิจกรรมที่ตอบวัตถุประสงค์การเรียนรู้ และครอบคลุมพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย ซึ่งจะแตกต่างจากการประเมินการเรียนรู้แบบดั้งเดิมที่ให้ความสำคัญแบบทดสอบเพียงอย่างเดียว อันเป็นอุปสรรคไม่ให้ผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษได้แสดงความรู้ความสามารถที่แท้จริงของตนเองออกมา

1.3 ความยากง่ายของข้อสอบ ผู้สอนจะต้องเขียนข้อสอบให้มีความยากง่ายพอเหมาะ โดยพิจารณาจากหลาย ๆ ปัจจัย ได้แก่ จุดมุ่งหมายของการสอบ ลักษณะของเนื้อหาหรือสาระ และระดับความสามารถของผู้เรียน เช่น กรณีต้องวัดความรู้พื้นฐานของผู้เรียนว่ารู้หรือไม่รู้ในเรื่องอะไร เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการจัดการเรียนการสอน ความยากง่ายของข้อสอบอาจไม่ค่อยมีความสำคัญมากนัก แต่หากเป็นข้อสอบที่มีจุดมุ่งหมายของการสอบเพื่อแข่งขัน ความยากง่ายของข้อสอบจะมีความสำคัญคือ ข้อสอบที่ใช้สอบแข่งขันควรค่อนข้างยาก เป็นต้น (Kanjawasee, 2013) สอดคล้องกับ Arrayavinyoo (1999) กล่าวว่า ข้อสอบสำหรับผู้เรียนที่

มีความต้องการพิเศษ ต้องไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป และเป็นข้อสอบที่วัดเนื้อหาที่ผู้สอนต้องการวัด หากข้อสอบยากเกินไปอาจทำให้ผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษเกิดความท้อแท้ ถ้าข้อสอบง่ายเกินไปจะทำให้ผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษเกิดความเบื่อหน่าย ดังนั้น ข้อสอบที่จะวัดผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมควรมีความยากง่ายพอเหมาะ

การพิจารณาข้อสอบแต่ละข้อว่ามีระดับความยากง่ายเหมาะสมหรือไม่ และควรปรับปรุงอย่างไร หลังจากนำข้อสอบไปให้ผู้เรียนสามารถใช้เทคนิคการวิเคราะห์ข้อสอบเข้ามาช่วย ซึ่งมี 2 แนวทาง คือ การวิเคราะห์ข้อสอบตามแนวทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม (Classical Test Theory) และทฤษฎีการทดสอบแบบใหม่ (Modern Test Theory) ที่รู้จักกันคือ ทฤษฎีการตอบสนองข้อสอบ (Item Response Theory) ในที่นี้ จะกล่าวถึงการวิเคราะห์ข้อสอบตามทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม เนื่องจากเป็นวิธีที่ง่ายต่อการวิเคราะห์ โดยตัวบ่งชี้คุณภาพข้อสอบที่สำคัญ ได้แก่ ค่าความยากของข้อสอบ (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และประสิทธิภาพตัวลอง พิจารณาจาก สัดส่วนของผู้เลือกตอบตัวลอง (P_w) และอำนาจจำแนกตัวลอง (r_w) (Kanjawasee, 2013) ตัวบ่งชี้คุณภาพข้อสอบเหล่านี้จะเป็นตัวช่วยในการออกข้อสอบและปรับปรุงข้อสอบให้ดีขึ้น อย่างไรก็ตาม ตัวบ่งชี้เหล่านี้อาจไม่ใช่ตัวตัดสินคุณภาพของข้อสอบว่าใช้ได้หรือไม่ได้ ในบางกรณีสามารถใช้ตัวบ่งชี้นี้ควบคู่กับดุลยพินิจของผู้สอน โดยพิจารณาความเหมาะสมของคำถาม และตัวเลือกต่าง ๆ ได้

1.4 การตรวจทานข้อสอบ หลังจากร่างข้อสอบไว้แล้ว ผู้สอนควรมีการตรวจทานข้อสอบ ด้านความตรงตามจุดประสงค์ ความครอบคลุมเนื้อหา ความชัดเจน

ของคำถาม โดยผู้สอนและเพื่อนอาจารย์หรือผู้เชี่ยวชาญ และผู้สอนปรับปรุงข้อบกพร่องตามคำแนะนำที่ได้รับ ปรับข้อความ และภาษาที่ใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน (Kanjanaawasee, 2013) ดังนั้น ควรมีการตรวจทาน ข้อสอบก่อนนำไปสอบกับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม

1.5 จำนวนข้อสอบ การกำหนดจำนวนข้อสอบ จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับเวลาที่ให้ทำแบบทดสอบ ถ้าข้อสอบมากข้อสอบนานจะต้องมากตามไปด้วย แต่โดยสภาพจริงแล้วไม่รู้ว่าเวลาที่เหมาะสมกับจำนวนข้อสอบ เท่าไหร่ เพราะขึ้นอยู่กับหลายปัจจัย เช่น เนื้อหาวิชา อายุของผู้เรียน จุดประสงค์ของการสอบ Kanjanaawasee (2013) กล่าวว่า ในทางปฏิบัติเวลาที่ให้สอบ มักจะ กำหนดตามสัดส่วนของจำนวนคาบหรือจำนวน หน่วยกิตของรายวิชานั้น ๆ นอกจากนั้น Na Nakorn, Ngudgratoke, and Chutinuntakul (2016) ได้ศึกษา จำนวนข้อสอบที่เหมาะสมสำหรับวัดและประเมินผลผู้เรียน ที่มีภาวะออทิซึมในระบบทางไกล โดยปรับลดข้อสอบ ประเมินจาก 120 ข้อเป็น 90 ข้อ และจาก 75 ข้อเป็น 60 ข้อ พบว่า ผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมจาก แบบทดสอบปกติกับแบบทดสอบที่ปรับลดข้อสอบมีความสอดคล้องกัน สะท้อนว่า แบบทดสอบที่มีจำนวน ข้อลดลง เหมาะที่จะนำไปใช้ประเมินผู้เรียนที่มี ภาวะออทิซึม เพราะจะช่วยให้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมมี เวลาทำข้อสอบมากขึ้น ดังนั้น การกำหนดจำนวนข้อสอบ สำหรับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม ควรพิจารณาหลาย ๆ ปัจจัยที่ ทำให้ผู้เรียนทุกคนได้รับความยุติธรรม เท่าเทียมกัน

1.6 การรวบรวมข้อสอบเป็นแบบทดสอบ ควรดำเนินการดังนี้

1.6.1 การจัดเรียงข้อสอบ ผู้สอนควรเรียงเป็น ตอนจากรูปแบบของแบบทดสอบที่ง่ายไปสู่แบบทดสอบ

ที่ซับซ้อน ได้แก่ แบบถูกผิด แบบจับคู่ แบบตอบสั้น แบบหลายตัวเลือก และแบบเขียนตอบ (Kanjanaawasee, 2013) ทั้งนี้ บางรายวิชาอาจจะมีเพียงข้อสอบแบบ เลือกตอบ หรือมีทั้งข้อสอบแบบเลือกตอบและแบบเขียน ตอบ ดังนั้น ในการจัดเรียงข้อสอบ ผู้สอนควรจัดเรียง ตามรูปแบบของแบบทดสอบที่ง่ายไปสู่แบบทดสอบที่ ซับซ้อน เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมสับสน และเกิดความเครียดขณะทำแบบทดสอบ

1.6.2 การจัดพิมพ์แบบทดสอบ ผู้สอนควร จัดพิมพ์แบบทดสอบโดยใช้ตัวอักษรที่มีขนาดใหญ่ (College Board, 2019) สอดคล้องกับ Phonapichat (2016) ได้ศึกษาระบบการจัดสอบที่เหมาะสมกับผู้เรียนที่มี ภาวะออทิซึมในระบบการศึกษาทางไกล พบว่า แบบทดสอบสำหรับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม ควรกำหนด ตัวอักษรขนาด 18 รวมทั้งจัดเรียงคำถามและตัวเลือกให้ เป็นคอลัมน์เดียว ดังนั้น การจัดพิมพ์ข้อสอบ ผู้สอนควร พิมพ์ด้วยตัวอักษรที่มีขนาดใหญ่พอที่จะให้ผู้เรียนที่มี ภาวะออทิซึมอ่านได้ง่าย และจัดเรียงคำถามและตัวเลือก อย่างเป็นระบบที่สามารถทำได้ทันภายในเวลาที่กำหนด

1.6.3 คำสั่งในแบบทดสอบ ผู้สอนจะต้อง อธิบายการตอบในแบบทดสอบให้ชัดเจน เข้าใจง่าย พร้อมทั้งกำหนดเวลาการตอบและคะแนนกำกับไว้ และ หากแบบทดสอบมีข้อสอบมากกว่า 1 ตอน ให้ระบุคำสั่ง แต่ละตอนให้ชัดเจน พร้อมทั้งแยกข้อสอบแต่ละตอน ออกจากกัน (Vidhayasirinun, 2012)

2. การเตรียมความพร้อมก่อนสอบ มีสิ่งสำคัญ ที่ผู้สอนและ/หรือผู้ที่เกี่ยวข้องต้องดำเนินการ ได้แก่ การจัดเตรียมสภาพแวดล้อมในการสอบ และการ จัดเตรียมอุปกรณ์จำเป็นที่จะใช้ในการสอบ ดังนี้

2.1 การจัดสภาพแวดล้อมในการสอบ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ การจัดสภาพแวดล้อมทางกายภาพ และการจัดห้องสอบ

2.1.1 การจัดสภาพแวดล้อมทางกายภาพ ในการสอบแต่ละครั้งควรมีการจัดเตรียมสภาพแวดล้อมทางกายภาพให้เหมาะสมกับการสอบ และมีมาตรฐานเดียวกันหากมีสถานที่สอบหลายที่ ได้แก่ มีห้องสอบกว้างขวางเพียงพอ อากาศถ่ายเทได้ดี แสงสว่างเพียงพอ ไม่มีเสียงรบกวน เช่น เสียงพูดคุย เสียงอื้ออึงในสถานที่สาธารณะ รวมทั้งไม่มีสิ่งรบกวนภายนอก เช่น สิ่งของหรือสิ่งที่ห้อยลงมาจากเพดาน และสิ่งรบกวนภายในของผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมเอง เช่น คำพูดที่ท่องจำมาจากสื่อวิทยุโทรทัศน์ ความสนใจในวัตถุเดิม ความสนใจซ้ำ ๆ (Freedman, 2010; OHEC, 2012a; Ontario Ministry of Education, 2007) เพื่อให้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมมีสมาธิในการทำแบบทดสอบ ไม่สนใจสิ่งรบกวนรอบข้าง

2.1.2 การจัดห้องสอบ ควรมีการจัดเตรียมห้องสอบตามข้อจำกัดของผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมแต่ละบุคคล ได้แก่ การจัดห้องสอบแบบเดี่ยว และการจัดห้องสอบรวม (Phonapichat, 2016) ดังนี้

2.1.2.1 การจัดห้องสอบเดี่ยว เป็นการจัดให้กับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมที่มีพฤติกรรมที่รบกวนสมาธิในการทำแบบทดสอบของผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมคนอื่น เช่น ส่งเสียงดังไววาย ไม่สามารถนั่งนิ่ง ๆ อยู่กับที่เป็นเวลานาน ทำให้รบกวนสมาธิในการทำข้อสอบของผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมคนอื่น (Hees, Moyson, & Roeyers, 2015)

2.1.2.2 การจัดห้องสอบรวม เป็นการจัดห้องสอบที่มีผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมสอบรวมกันมากกว่า 1 คน โดยผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมที่เข้าสอบสามารถควบคุมพฤติกรรมและอารมณ์ของตนเองได้ และไม่

รบกวนสมาธิของผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมคนอื่น ๆ โดยโต๊ะที่ใช้สอบต้องกว้าง และจัดที่นั่งให้เว้นระยะห่างพอสมควร

2.2 การจัดเตรียมอุปกรณ์จำเป็น หากผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมต้องการอุปกรณ์พิเศษในการสอบ ผู้สอนและ/หรือผู้ที่เกี่ยวข้องจะต้องจัดเตรียมให้พร้อมก่อนสอบ เช่น เครื่องคอมพิวเตอร์ช่วยในการพิมพ์ตอบ เทปบันทึกเสียงหรือ CD แทนการเขียนตอบ (College Board, 2005 cited in Palmer, 2005; Special Education Bureau & Office of the Basic Education Commission, 2015) ทั้งนี้ การให้การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในส่วนนี้ ผู้สอนและ/หรือผู้ที่เกี่ยวข้องจะต้องพิจารณาข้อจำกัดของผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมแต่ละบุคคล เพื่อให้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมได้แสดงความรู้ความสามารถที่แท้จริง โดยไม่มีข้อจำกัดมาเป็นอุปสรรคในการสอบ

กรณีมีการจัดสอบรวมระหว่างผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมกับผู้เรียนปกติในชั้นเรียนรวม ผู้สอนและ/หรือผู้ที่เกี่ยวข้องควรจัดเตรียมอุปกรณ์จำเป็นในการสอบให้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมใกล้เคียงหรือเหมือนกับผู้เรียนปกติให้มากที่สุด (Bubpha, 2014) แต่หากพบข้อจำกัดการจัดเตรียมอุปกรณ์จำเป็นในการสอบจะต้องปรับให้สอดคล้องกับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมตามความเหมาะสมและความต้องการจำเป็นตามข้อจำกัดของผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมแต่ละคน และความพร้อมของแต่ละสถาบันอุดมศึกษา

3. การดำเนินการสอบ เมื่อมีการจัดทำแบบทดสอบ และมีการเตรียมสภาพแวดล้อมและอุปกรณ์จำเป็นที่จะใช้ในการสอบไว้แล้ว ขั้นตอนต่อไปคือ การดำเนินการสอบ ผู้คุมสอบควรเป็นผู้สอนและ/หรือเป็นผู้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับผู้เรียนที่มีภาวะ

ออทิซึม เพื่อให้สามารถให้การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการดำเนินการสอบกับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม ดังนี้

3.1 ผู้อ่านคำสั่งและข้อคำถามในแบบทดสอบ ผู้อ่านแบบทดสอบจะต้องอ่านคำสั่งให้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมเข้าใจคำสั่ง และรู้วิธีการตอบว่าจะตอบอย่างไร และผู้อ่านจะต้องตอบคำถามเกี่ยวกับแบบทดสอบและข้อสงสัยต่าง ๆ ให้กับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมเข้าใจก่อนเริ่มทำแบบทดสอบ เช่น ข้อกำหนดต่าง ๆ เวลาในการทำแบบทดสอบ ส่วนการอ่านข้อคำถาม ผู้อ่านจะต้องอ่านข้อคำถามตามที่ปรากฏในแบบทดสอบเท่านั้น ไม่ควรขยายความเพิ่มเติมที่เป็นการชี้แนะคำตอบหรือใช้วิธีการอื่นใดที่ช่วยเหลือผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมตอบคำถาม ทั้งนี้ การช่วยเหลือให้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมเข้าใจก่อนทำแบบทดสอบ ไม่จำเป็นต้องใช้กับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมทุกคน แต่จะใช้กับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมบางคนที่มีความสามารถในการช่วยเหลือตัวเองได้น้อย และสื่อสารได้น้อยกว่าบุคคลทั่วไป ส่วนกลุ่มผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมที่มีความสามารถในการช่วยเหลือตัวเองได้ สามารถสื่อสาร อ่านเขียนได้ด้วยตนเอง ไม่จำเป็นจะต้องให้ผู้ช่วยอ่าน (Ontario Ministry of Education, 2007; Special Education Bureau & Office of the Basic Education Commission, 2015) ดังนั้น การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกด้านนี้ ผู้คุมสอบจะต้องให้การช่วยเหลือตามข้อจำกัดของผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมแต่ละบุคคล

3.2 ผู้ช่วยเขียนตอบ การให้การช่วยเหลือด้านผู้ช่วยเขียนตอบ จะใช้กับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมที่มีข้อจำกัดที่ส่งผลอย่างชัดเจนในการแสดงออกด้วยการเขียนเท่านั้น ผู้ช่วยเขียนจะต้องมีความยุติธรรม โดยเขียนตามที่ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมบอก ไม่อนุญาตให้เขียนข้อความเพิ่มเติมหรือขยายความเกินกว่าที่ผู้เรียน

ที่มีภาวะออทิซึมบอก รวมทั้ง ไม่อนุญาตให้ผู้ช่วยเขียนอธิบายหรือให้ความเห็นอื่นใดที่เป็นการช่วยเหลือให้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมตอบคำถาม แต่จะอนุญาตให้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมทบทวนคำตอบ พร้อมทั้งให้โอกาสปรับแก้ในสิ่งที่ผู้ช่วยเขียนเขียนไว้ก่อนส่งกระดาษคำตอบ (College Board, 2005 cited in Palmer, 2005; Special Education Bureau & Office of the Basic Education Commission, 2015)

3.3 การร่างคำตอบ กรณีที่ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมทำข้อสอบแบบเขียนตอบ จะอนุญาตให้ร่างคำตอบลงในกระดาษอื่นก่อน โดยมีผู้คุมสอบคอยชี้แนะด้วยภาษาที่เข้าใจง่าย แต่ต้องไม่เป็นการชี้แนะคำตอบหรือช่วยเหลืออื่นใดในการเขียนตอบ แล้วให้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมเขียนเป็นประโยคใหม่ที่เป็นคำตอบให้ได้ เพราะผู้เรียนกลุ่มนี้มีข้อจำกัดด้านการใช้ภาษา การสื่อสาร เรียงประโยคไม่ค่อยถูกต้อง ทั้งนี้ ผู้คุมสอบต้องเก็บร่างคำตอบ และกระดาษคำตอบที่ตอบเรียบร้อยแล้วส่งให้ผู้ตรวจเพราะจะได้เห็นความคิดเดิมของผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมก่อนเรียบเรียงคำตอบที่สมบูรณ์ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการตรวจให้คะแนน (Phonapichat, 2016)

3.4 การขยายเวลาในการทำแบบทดสอบ (College Board, 2005 cited in Palmer, 2005; Freedman, 2010; Hees, Moyson, & Roeyers, 2015; Ontario Ministry of Education, 2007) เนื่องจากผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมมีพฤติกรรมช้า ๆ มีพฤติกรรมเคลื่อนไหว เช่น สะบัดมือไปมา เดินไปเดินมา กระโดด (Hepburn et al., 2018) รวมถึงมีความสนใจเรื่องใดเรื่องหนึ่งระยะสั้น เปลี่ยนความสนใจบ่อย ข้อจำกัดเหล่านี้ทำให้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมบางคนต้องการหยุดพักระหว่างสอบเพื่อลดความตึงเครียด หรือ

บางคนต้องใช้เวลานานในการทำความเข้าใจเนื้อหาข้อสอบในแต่ละข้อ ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมีการขยายเวลาในการทำแบบทดสอบให้กับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม ซึ่งการได้รับอนุญาตให้ขยายเวลาในการทำแบบทดสอบจะขึ้นอยู่กับเหตุผลจำเป็นของผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมแต่ละบุคคล ผู้คุมสอบจะต้องพิจารณาวิธีการช่วยเหลือที่ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมได้รับ เช่น ถ้ามีผู้อ่านคำสั่งและข้อคำถามในแบบทดสอบ มีผู้ช่วยเขียนตอบ อาจจะขยายเวลาในการทำแบบทดสอบมากกว่าเวลาที่กำหนดให้ แต่การไม่กำหนดเวลาในการสอบไม่ใช่สิ่งที่เหมาะสม (Special Education Bureau & Office of the Basic Education Commission, 2015) อย่างไรก็ตาม ถ้าผู้คุมสอบพิจารณาแล้วไม่มีเหตุผลจำเป็นที่จะขยายเวลา ให้ใช้เวลาทำแบบทดสอบตามที่สถาบันอุดมศึกษากำหนด สอดคล้องกับ Phonapichat (2016) พบว่า เวลาทำข้อสอบแต่ละรายวิชาของผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมจะอิงตามตารางสอบ ขณะทำข้อสอบอนุญาตให้หยุดพักระหว่างทำข้อสอบและชดเชยเวลาทำข้อสอบให้ ทั้งนี้ต้องไม่กระทบกับเวลาที่มหาวิทยาลัยกำหนดในตารางสอบ

3.5 การให้หยุดพักระหว่างทำแบบทดสอบ ผู้คุมสอบจะต้องอนุญาตให้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมสามารถหยุดพักระหว่างทำแบบทดสอบได้ (College Board, 2005 cited in Palmer, 2005; Special Education Bureau & Office of the Basic Education Commission, 2015) แต่ต้องไม่กระทบต่อระบบการสอบของสถาบันอุดมศึกษานั้น ๆ (Phonapichat, 2016) เนื่องจากผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมจะมีความสนใจในสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นระยะสั้น ๆ วอกแวกง่าย มีพฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง เดินไปเดินมา ฯลฯ ซึ่งเวลาในการทำกิจกรรม

ไม่ควรเกิน 15-20 นาที ดังนั้น จึงต้องอนุญาตให้ผู้เรียนมีภาวะออทิซึมหยุดพักระหว่างทำแบบทดสอบ

3.6 การกระตุ้นเตือนในการทำแบบทดสอบ ผู้คุมสอบจะต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมที่กำลังทำแบบทดสอบรู้สึกตัวเป็นระยะ ๆ (Phonapichat, 2016) วิธีการกระตุ้นเตือนอาจทำได้หลายทาง ตัวอย่างการกระตุ้นทางร่างกาย เป็นการช่วยเหลือในการเคลื่อนไหว เช่น จับมือของผู้เรียนให้ทำในส่วนที่ผู้คุมสอบต้องการให้ทำ การกระตุ้นทางวาจา การออกคำสั่งหรือชี้แจงด้วยคำพูด ซึ่งผู้คุมสอบต้องพยายามใช้คำสั่งสั้นๆ และเข้าใจง่าย การเน้น เป็นการเน้นด้วยเสียงหรือเน้นด้วยเส้น การเน้นด้วยเสียง เช่น การเปล่งเสียงดัง ๆ การเน้นด้วยเส้น เช่น ชีตเส้นใต้ในสิ่งที่ต้องการย้ำแล้วอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจ เป็นต้น (Rajanukul Institute, 2014) ซึ่งการกระตุ้นเตือนอาจจะใช้กับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมบางคนที่มีความสามารถในการช่วยเหลือตัวเองได้น้อย และสื่อสารได้น้อยกว่าคนทั่วไป เพื่อให้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมทำแบบทดสอบไปแล้วเสร็จทันเวลาที่กำหนด (Special Education Bureau & Office of the Basic Education Commission, 2015)

กล่าวโดยสรุป การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม เป็นสิ่งจำเป็นที่ทุกสถาบันอุดมศึกษาที่รับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมเข้าศึกษาจะต้องจัดให้ และเลือกใช้วิธีการที่ยุติธรรม สอดคล้องกับข้อจำกัดหรือความจำเป็นพิเศษของผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมแต่ละบุคคล เพื่อให้โอกาสผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมได้แสดงความรู้ความสามารถที่แท้จริง โดยไม่ให้ข้อจำกัดมาเป็นอุปสรรค

แนวทางในการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

เพื่อให้การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถสะท้อนผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมได้ตามศักยภาพที่แท้จริง Salend (2008 cited in Vidhayasirinun, 2012) ได้เสนอแนวทางการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมได้ดังนี้

1. การได้รับความร่วมมือจากฝ่ายต่าง ๆ ในการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกที่จัดให้กับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมจะมีประสิทธิภาพนั้น จะต้องได้รับความร่วมมือจากผู้ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้บริหาร ผู้สอน ผู้คุมสอบ และผู้สนับสนุนการเรียนรู้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม (OHEC, 2012b) ดังนี้

1.1 ผู้บริหาร ควรตระหนักถึงความสำคัญของการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม โดยประกาศนโยบายที่ชัดเจน และจัดระบบการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกให้เอื้อกับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม เช่น จัดสถานที่สอบรายบุคคล ปรับขนาดตัวอักษรในแบบทดสอบ รวมทั้งจัดเตรียมหน่วยงานและบุคลากรให้พร้อมในการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

1.2 ผู้สอน เป็นผู้มีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมโดยตรง ผู้สอนต้องตระหนักและยอมรับว่าผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมมีลักษณะแตกต่างจากผู้เรียนปกติ ดังนั้น จำเป็นต้องให้การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผล

การเรียนรู้ เช่น ออกข้อสอบให้เหมาะกับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม

1.3 ผู้คุมสอบ เป็นผู้ดำเนินการจัดสอบโดยไม่สร้างบรรยากาศที่เพิ่มความเครียดหรือสิ่งรบกวนระหว่างการสอบ ผู้ทำหน้านี้ควรเป็นผู้สอนและ/หรือเป็นผู้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม ซึ่งก่อนสอบผู้คุมสอบจะต้องทราบว่าผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมแต่ละคนมีข้อจำกัดเรื่องใด เพื่อพิจารณาเลือกใช้วิธีการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.4 ผู้สนับสนุนการเรียนรู้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม หมายถึง หน่วยงานและบุคลากรในสถาบันอุดมศึกษา ที่ทำหน้าที่ช่วยเหลือสนับสนุนให้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมเข้าถึงความรู้และเตรียมความพร้อมด้านต่าง ๆ ให้มากที่สุด เช่น เตรียมความพร้อมก่อนสอบ ประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยให้รายละเอียดของผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมแต่ละบุคคล เช่น ลักษณะนิสัย พฤติกรรม จุดเด่น ข้อจำกัดกับผู้สอนและ/หรือผู้คุมสอบพิจารณาเลือกใช้วิธีการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ให้เหมาะกับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม นอกจากนี้ ผู้สนับสนุนการเรียนรู้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม ยังรวมถึง บิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลอื่นใดที่รับดูแลหรืออุปการะผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม บุคคลเหล่านี้ มีหน้าที่ให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้กับผู้เรียน มีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาการเรียนการสอนร่วมกับผู้สอนและผู้เกี่ยวข้อง และติดตามและตรวจสอบผลการเรียนรู้เพื่อนำไปปรับปรุง/พัฒนาการเรียนการสอนให้กับผู้เรียน

2. การเลือกวิธีการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกที่เหมาะสม ผู้สอนและ/หรือผู้คุมสอบ จะต้อง

เลือกใช้วิธีการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมรายบุคคล เพื่อให้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมได้รับความยุติธรรมในการสอบ โดยวิธีการที่ใช้ต้องไม่ขัดกับกฎ ระเบียบของสถาบันอุดมศึกษา ผู้สอนและ/หรือผู้คุมสอบต้องตระหนักว่า แม้เป็นผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมเช่นเดียวกัน แต่ละคนก็ยังคงแตกต่างกันในรายละเอียด ดังนั้น จะต้องพิจารณาความแตกต่างอื่น ๆ ประกอบด้วย เช่น อารมณ์ ลักษณะนิสัย จุดเด่น ข้อจำกัด ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมบางคนอาจต้องการการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้เพียง 1 วิธี แต่บางคนอาจต้องการการช่วยเหลือมากกว่า 1 วิธี อีกทั้ง ผู้สอนและ/หรือผู้คุมสอบต้องระมัดระวังไม่ให้วิธีการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกที่จัดให้ผิดจุดมุ่งหมายของการสอบ

3. การเลือกวิธีการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกที่ทำได้ง่ายและได้ผลดี ผู้สอนและ/หรือผู้คุมสอบจะต้องเลือกใช้วิธีการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ที่ทำได้ง่าย ได้ผลดี สอดคล้องกับบริบทของสถาบันอุดมศึกษา สมเหตุสมผล และยุติธรรมกับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม อีกทั้งระมัดระวังไม่ให้การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกที่จัดให้ได้เปรียบผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมคนอื่น ๆ ที่สอบอยู่ด้วย และสิ่งสำคัญที่ผู้สอนและ/หรือผู้คุมสอบจะต้องตระหนัก คือ ความรู้สึกของผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม เมื่อได้รับการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกที่ทำให้ผู้เรียนกลุ่มนี้รู้สึกอึดอัด หรือบางครั้งอาจไม่ยอมรับวิธีช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกที่จัดให้ เพราะคิดว่าเป็นวิธีที่ไม่เหมาะกับวัยของตนเอง สิ่งเหล่านี้ อาจจะทำให้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมอายหรือรู้สึกว่าการตนเองไม่เหมือนเพื่อน เพื่อลดปัญหานี้ ผู้สอนและ/หรือผู้

คุมสอบต้องทำความเข้าใจกับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม โดยการพูดคุยให้สามารถรับความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกที่สถาบันอุดมศึกษาจัดให้

4. การทำความเข้าใจและเตรียมความพร้อมผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม ผู้สอนและ/หรือผู้คุมสอบจะต้องเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมก่อนสอบจริง เพื่อให้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมแสดงความรู้ความสามารถที่แท้จริงของตนเอง โดยผู้สอนและ/หรือผู้คุมสอบจะต้องทำความเข้าใจในเนื้อหาและรูปแบบของแบบทดสอบ อาจจะทำให้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมฝึกนั่งสอบ โดยให้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมอ่านคำชี้แจงในแบบทดสอบให้ละเอียด ให้ตอบข้อสอบให้ครบทุกข้อ หากตอบข้ามข้อต้องให้เขากลับมาทำข้อสอบที่ข้ามไป

5. กำหนดวิธีการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกไว้ในแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) และอาจจัดทำเอกสารให้ความรู้เพิ่มเติมเพื่อให้ผู้สอนและ/หรือผู้คุมสอบรับทราบ เพื่อจัดเตรียมวิธีการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกตามข้อจำกัดของผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมรายบุคคล

6. การสังเกตและบันทึกการสังเกตในขณะดำเนินการสอบ เมื่อมีการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกตามแผนที่วางไว้ ผู้สอนและ/หรือผู้คุมสอบจะต้องทำการสังเกตพร้อมบันทึกผลการสังเกต เพื่อนำผลไปประเมิน และปรับปรุงการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกให้กับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

7. การประเมินการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวก อาจจะทำโดยการพิจารณาผลสอบว่าหลังให้การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกแล้ว ผลการสอบหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมสูงขึ้นกว่าเดิมหรือไม่ หรืออาจมีการเปรียบเทียบกับผล

การประเมินด้วยวิธีการอื่น ๆ ว่าสอดคล้องกันหรือไม่ เพื่อเป็นสารสนเทศให้กับผู้สอนและ/หรือผู้ที่เกี่ยวข้องนำไปปรับปรุง พัฒนา เปลี่ยนแปลง หรือยกเลิกวิธีการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวก นอกจากนั้น อาจมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับวิธีการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ว่าส่งผลดีหรือผลกระทบต่อผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมหรือไม่ อย่างไร เพื่อนำผลการศึกษาวินิจฉัยไปใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงหรือพัฒนาวิธีการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกให้มีประสิทธิภาพต่อไป

บทสรุป

การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม ถือเป็นสิ่งจำเป็นที่สถาบันอุดมศึกษาที่รับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมเข้าศึกษาจะต้องจัดให้มี เพื่อช่วยให้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมสามารถเข้าถึงเนื้อหาสาระที่ผู้สอนต้องการจะวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และสามารถแสดงความรู้ความสามารถสอดคล้องเหมาะสมกับศักยภาพ รวมทั้งคะแนนที่ได้จากการสอบไม่คลาดเคลื่อนไปจากคะแนนที่แท้จริงของผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึม แต่ไม่ทำให้แบบทดสอบขาดความเป็นมาตรฐาน โดยวิธีการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ที่นิยมนำมาใช้มี 3 ด้าน ได้แก่ ด้านที่ 1 การจัดทำแบบทดสอบ มีสิ่งที่ควรให้

ความสำคัญ คือ เนื้อหาหรือสาระในแบบทดสอบ รูปแบบของแบบทดสอบ ความยากง่ายของข้อสอบ การตรวจทานข้อสอบ จำนวนข้อสอบ และการรวบรวมข้อสอบเป็นแบบทดสอบ ด้านที่ 2 การเตรียมความพร้อมก่อนสอบ ครอบคลุมการจัดเตรียมสภาพแวดล้อมในการสอบ แบ่งออกเป็น การจัดสภาพแวดล้อมทางกายภาพและการจัดห้องสอบ และการจัดเตรียมอุปกรณ์จำเป็นที่จะใช้ในการสอบ และด้านที่ 3 การดำเนินการสอบ มีสิ่งที่ต้องให้การช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการสอบ คือ ผู้อ่านคำสั่งและข้อคำถามในแบบทดสอบ ผู้ช่วยเขียนตอบ การร่างคำตอบ การขยายเวลาในการทำแบบทดสอบ การให้หยุดพักระหว่างทำแบบทดสอบ และการกระตุ้นเตือนในการทำแบบทดสอบ ซึ่งในแต่ละด้านมีหลากหลายวิธี ดังนั้น ผู้สอนและ/หรือผู้ที่เกี่ยวข้องในสถาบันอุดมศึกษา ควรพิจารณาเลือกใช้วิธีการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ให้เหมาะกับผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมรายบุคคล เพราะภาวะออทิซึมในผู้เรียนแต่ละคนอาจมีความแตกต่างกันไป หากนักทำแบบมาน้อยแตกต่างกัน แต่มีภาวะบางอย่างที่แสดงออกลักษณะเดียวกัน คือ ไม่สบตา ไม่พาทิ ไม่ขึ้นนิ้ว นอกจากนั้น วิธีการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกที่สถาบันอุดมศึกษาจัดให้ต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของความยุติธรรม ไม่เป็นวิธีการที่ทำให้ผู้เรียนที่มีภาวะออทิซึมได้เปรียบผู้เรียนปกติ

เอกสารอ้างอิง

- Anderson, L. W., Krathwohl, D. R., & Bloom, B. S. (2000). *Taxonomy for learning, teaching and assessing: A revision of Bloom's Taxonomy of educational objectives*. New York: Longman.
- Arizona Department of Education Assessment Section. (2019). *Accommodation guidelines: Selecting, administering, and evaluating accommodations for instruction and assessment*. Retrieved from <https://cms.azed.gov/home/GetDocumentFile?id=596699743217e102dcf5be3b>

- Arrayavinyoo, P. (1999). *Education for special-need students* (2nd ed.). Bangkok: Wankaew Press.
- Bolt, S. E., & Thurlow, M. L. (2004). Five of the most frequently allowed testing accommodations in state policy: Synthesis of research. *Remedial and Special Education, 25*(3), 141–152.
- Bubpha, S. (2014). *Inclusive Education*. UdonThani: Faculty of Education, UdonThani Rajabhat University.
- College Board. (2019). *Accommodations & supports handbook*. Retrieved from <https://collegereadiness.collegeboard.org/pdf/cb-accommodations-supports-handbook.pdf>
- Cormier, D. C., Altman, J. R., Shyyan, V., & Thurlow, M. L. (2010). *A summary of the research on the effects of test accommodations: 2007–2008 (Technical Report 56)*. Minneapolis, MN: University of Minnesota, National Center on Educational Outcomes.
- Freedman, S. (2010). *Developing college skills in students with Autism and Asperger's Syndrome*. London: Jessica Kingsley Publishers.
- Hees, V. V., Moyson, T., & Roeyers, H. (2015). Higher education experiences of students with autism spectrum disorder: Challenges, benefits and support needs. *Journal of Autism and Developmental Disorders, 45*, 1673–1688.
- Hepburn, S., Kaiser, K., Graham, M., Katz, T., & Johnson, D. (2018). *Guidelines for the educational evaluation of autism spectrum disorder*. The Office of Special Education: Colorado Department of Education.
- Hollenbeck, K., Tindal, G., & Almond, P. (1998). Teachers' knowledge of accommodations as a validity issue in high–stakes testing. *Journal of Special Education, 32*, 175–183.
- Isranews Agency. (2019, April). *Open doors for opportunities: The world autistic day*. Retrieved from <https://www.isranews.org/thaireform/thaireform-documentary/75236-autism.html>
- Kanjanawasee, S. (2013). *Classical test theory*. Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- Kim, W. H., & Lee, J. (2016). The effect of accommodation on academic performance of college students with disabilities. *Rehabilitation Counseling Bulletin, 60*(1), 40–50.
- Kosuwan, K., & Viriyangkura, U. (2019). *Autistic students...Not difficult to teach, but only to understand them*. Chiang Mai: Leo Media Design Press.
- Laosum, T. (2019). An authentic assessment of students with special educational needs. *Journal of Ratchasuda College, 15*(2), 91–104.
- Ministry of Education. (1999). The national education act 1999. *Government Gazette*. Volume 116, Issue No. 74, Pages 1–19, August 19, 1999.

- Ministry of Education. (2008). The education for the disable act 2008. *Government Gazette*. Volume 125, Issue No. 28a, Pages 1–12, February 5, 2008.
- Ministry of Higher Education, Science, Research and Innovation. (2019). *A survey of data related to the provision of services to the disable higher education students of the 2018 academic Year*. Retrieved from <https://www.mhesi.go.th/home/images/2562/pusit/docs/ReportHEduDisabled2561.pdf>
- Ministry of Social Development and Human Security. (2009). The ministry of social development and human settlement promulgation regarding types and criteria of the disable 2009. *Government Gazette*. Volume 126, Special Issue 77d, Pages 2–5, May 29, 2009.
- Ministry of Social Development and Human Security. (2012). The ministry of social development and human settlement promulgation regarding types and criteria of the disable (2nd Revision) 2012. *Government Gazette*. Volume 12d, Special Issue 119d, Pages 22–23, July 26, 2012.
- Na Nakorn, N., Ngudgratoke, S., & Chutinuntakul, S. (2016). Optimal test length for the assessment of students with autism in distance education. In *The 10th International Conference on “Reveal the Autistic World”* (pp. 127–130). Khon Kaen: Khon Kaen University.
- Office of the Education Council. (2018). *Education in Thailand 2018*. Bangkok: Prikwarn–Graphic Co.,Ltd.
- Office of the Higher Education Commission. (2010). *The higher education commission promulgation regarding the promotion of higher education for the disables*. Retrieved from <http://www.mua.go.th/users/he-commission/doc/law/ohec%20law/2553%20handicap.pdf>
- Office of the Higher Education Commission. (2012a). A training guide on the development of personnel involving in the delivery of education services to disable students in higher education institutes. *Unique considerations for special needs of students with autism and invisible disabilities*. Retrieved from <http://www.mua.go.th/users/des/information/Training%20for%20students%20with%20disabilities/Autism.pdf>
- Office of the Higher Education Commission. (2012b). A training guide on the development of personnel involving in the delivery of education services to disable students in higher education institutes. *Universal design for learning*. Retrieved from <http://www.mua.go.th/users/des/information/Training%20for%20students%20with%20disabilities/Universal%20Design.pdf>
- Office of the Higher Education Commission. (2018). *The 20-year higher education plan: 2018–2037*. Bangkok: Prikwarn–Graphic Co.,Ltd.

- Ontario Ministry of Education. (2007). *Effective educational practices for students with ASD*. Retrieved from <http://www.edu.gov.on.ca/eng/general/elemsec/speced/autismSpecDis.pdf>
- Ontario Public Service. (2017). *Special education in Ontario, kindergarten to grade 12: Policy and resource guide*. Retrieved from http://www.edu.gov.on.ca/eng/document/policy/os/onschools_2017e.pdf
- Palmer, N. (2005). *Realizing the college dream with Autism or Asperger Syndrome: A parent's guide to student success*. London: Jessica Kingsley Publishers.
- Phonapichat, P. (2016). Optimal test length for the assessment of students with autism in distance education. In *The 10th International Conference on "Reveal the Autistic World"* (pp. 135–141). Khon Kaen: Khon Kaen University.
- Pitoniak, M. J., & Royer, J. M. (2001). Testing accommodations for examinees with disabilities: A review of psychometric, legal, and social policy issues. *Review of Educational Research*, 71(1), 53–104.
- Rajanukul Institute. (2014). *Children with autism spectrum disorder: A guide for teachers* (4th ed.). Bangkok: Agricultural Cooperative Printing Demonstrations of Thai co., Ltd.
- Special Education Bureau & Office of the Basic Education Commission. (2015). *A guideline for the assessment of students with special needs*. Bangkok: National Office of Buddhism.
- Vidhayasirinun, S. (2012). Volume 10, *An assessment of special need students*. A compilation of texts and learning management for the disable. Nonthabury: School of Educational Studies, Sukhothai Thammathirat Open University.